

Plata 725

pejdernes Magasin

Marts.
1935
Nº2 · 19. Aarg.

**DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.**

Statsanstalten for Livsforsikring

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk
1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

FOTOGRAFIRAMMER

EMIL OLSEN
22 SKINDERGADE 22

Sy selv Deres Slips!

**Største Udvalg i Slipsstoffer.
Monster medfølger**

HANS BACH, Gl. Kongevej 86
Telefon C. 2919

Spejderure

Armbds. m. Rem
Ur og Glas kan ikke
gaa itu.
Fra 15 Kr. til Spejderne
Leverandør til Rådhuset,
Kommunen m. fl.

Lommebog for Spejdere 1935

er som altid den bedste Lommebog.
Køb den til dig selv og brug den
til Gave eller Præmie ved Konkur-
rence.

I Skindbind Kr. 1.75.
Faas hos alle Boghandlere.

FR. PALM GREISEN

Pilestræde 52 - Tlf. C. 4619 - 13318

• CENTRALTRYKKERI

NØRREBROS

Blaagaardsgade 29
Telefon Central 3054

Uge & Maanedblade
Foreningsarbejde - Kort
Reklamer - Kuverter
Skematisk Arbejde

Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl.s Varer indenfor
Konditori og Bageri.
Tlf. Ryvang 750 Lyngbyvej 41

• CLICHÉ-ANSTALT •
BREDGADE 25 OPG. E. (STANNÆ PASSAGE)
PALE 2646

De forenede Præliminærkursus

Tidl. Døckers Kursus og Lang og Hjorths Kursus

**Daghold og Aftenhold til
Præliminæreksamen**

Linnésgade 22 — Telef. Byen 82 (Kl. 2 $\frac{1}{4}$ —3)
A. Nielsen-Lyngbye, Adjunk.

Bagermester C. Jacobsen

Dronningensgade 44-46
Telf. Central 5820

Filial: Leifsgade 5 - Telf. Centr. 12135

FOTOGRAF EMIL CLAUSEN

Frederiksberggade 34

6 Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.

Bedste Knas fra Fyens Sukkervarefabrik
Gudenaavej 4 Tlf. C. 9742

Spejdernes Magasin

19. AARGANG

Marts 1935 Nr. 2

Er DU bange? Af Rektor, Dr. phil. Andreas Hansen

V I er samlet omkring Ilden.

Det er altid godt at have Lyset midt imellem os, naar Mørket ellers ruger omkring os. —

Men naturligvis — det er jo ikke, fordi vi er bange. »Jeg har aldrig været bange i Mørke,« siger en lille Ulvestemme. Og andre stemmer i med. En lidt ældre Ulv viser Tænder; det kalder man, at han smiler.

»Hør nu en Gang,« siger han, »I har jo aldrig været bange — hverken om Dagen eller Natten? Har I vel?« siger han, idet han ser sig spørgende om i Kredsen. Men nu har de mærket, at der ligger noget andet under, og de tier stille.

»Har I set, hvordan en Høne bærer sig ad, naar en Cykle eller en Bil kommer hen imod den? Den farer omkring, helt forvildet af Frygt. Og det kan gaa Mennesker paa samme Maade. Under en Ildebrand kan et Menneske, der ellers er fornuftigt, blive helt forstyrret, saa det styrter omkring fra det ene til det andet uden nogen Plan. Der ligger dybt i ethvert Dyr, ethvert Menneske en saadan Tilbøjelighed til Frygt, der fuldstændig kan lamslaa dem.«

»Men saadan noget har I naturligvis aldrig mærket noget til?« — siger den ældre Ulv. Og som Svar lyder der et betænksomt: U-u-m-m!

»Jeg skal betro jer noget« — fortsætter han. »Hvis Mennesker aldrig havde været bange, saa havde de slet ikke været til. De var druknet i Havet og Floderne, de var styrtet ned fra Bjerge og Skrænter og havde slaaet sig ihjel, de var dræbt af vilde Dyr. Men Frygten gjorde dem forsigtige og advarede dem, naar der var Fare paa Færde. Det var Frygten, der fik Mennesker i Stenalderen til at lave en Økse af Flintesten. Og saa var de vilde Dyr overvundet!«

»Frygten har vakt mange Tanker til Live hos Mennesker — og sat meget i Sving, som vi nu er glade ved. Der er kloge Folk, der mener, at »Frygten er Intelligensens Fader« — og det er nu saa dybsindigt, at hvis I ikke forstaa det, saa gør det heller ikke noget. Og hvis I vil forstaa det, saa kan I slaa op i et Leksikon!«

Der er dukket et Lys op i en af de smaa Ulve: »Saa skulde man jo egentlig helst gaa og være bange stadig væk, for saa vilde man vel med Tiden komme til at høre til de klogeste!«

»Nej,« siger den ældre, »ikke stadig væk. Det vilde føre til, at vi Mennesker folte os som Slaver. Men vi skal føle Frygten, og saa skal vi kunne overvinde den! Det er Hemmeligheden.«

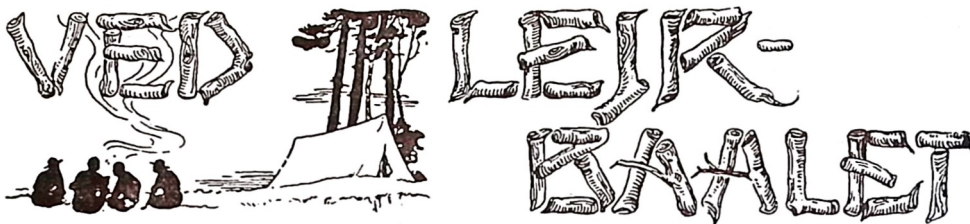
»Se en Gang paa en dygtig Skuespiller eller paa en Taler. De har sikkert en Gang været meget bange, da de skulde begynde at tale eller spille Komedie for en stor Forsamling. Og den Følelse har tvunget dem til at anstrenge sig for at gøre deres bedste. Og saa er de maaske endt med, at det aldeles ikke mere rører dem; men der er ogsaa Skuespillere og Talere, der aldrig bliver færdige med Frygten: de bliver ved at have »Lampfeber« hele deres Liv — og det er ikke de daarligste.

I tror maaske, at en Helt — det er et Menneske uden Frygt? — Nej, en Helt — det er et Menneske, der har overvundet Frygten.

Den, der aldrig mærker nogen Frygt — hvis et saadant Menneske gives — han mangler noget væsentligt og værdifuldt i Livet. Han er ufølsom. Han er en Grobrian!

Den, der lader sig beherske af sin Frygt, har bliver en Slave af sine Følelser. Og hans Karakter opløses derved.

Men den, der vel kan være bange, men og-
(for'sættes Side 18)

Baden-Powell skriver i en af sine Bøger om en Sydpolsekspedition under Ledelse af Dr. Mawson.

Dr. Mawson blev landsat i King George V Land og begav sig paa en Rejse ind i Landet sammen med to Ledsagere, en Schweitzer, Dr. Marts, som var en god Skiløber, og Løjtnant Minnis.

Med seksten Hunde drog de ud paa en 500 km lang Tur til Indlandsisen. Dr. Mawson har beskrevet Forløbet i »Daily Mail«:

»Den 14. December var en smuk Dag, og vi glædede os alle over dette, men den Dag indhentede Skæbnen os. Mertz var en halv Kilometer foran mig og den første Slæde for at finde den bedste Vej. Tæt bag mig kom Minnis med den anden Slæde, som bar det vigtigste af Udrustningen. Denne Slæde var bagest, fordi vi frygtede Revnerne i Isen, og Faren derfor var størst for den forreste Slæde. Jeg troede, vi var kommet over Farezonen, saa jeg blev højlig overrasket ved at se svage Omrids af en Revne, der krydsede vor Vej.

Mertz havde passeret den, aabenbart uden at finde den farlig. Min Hundeslæde var lige over Revnen, da jeg gjorde Opdagelsen, men jeg fandt heller ikke Situationen særlig farlig, vi havde jo passeret flere snedækte Revner.

Men som Skik og Brug var, raabte jeg bagud: »Revne«, for at advare Minnis. Da jeg lidt efter saa tilbage, mødte mit Øje kun Is og Sne. Hvor var Minnis og hans Hundeslæde?

Jeg kom straks til at tænke paa Revnen, og Mertz og jeg skyndte os tilbage og fandt foran os en gabende Afgrund. Da vores Øjne havde vænnet sig til det mørke, blaalige Lys under os, fik vi Øje paa en Hund, der laa paa en Afsats. Samme Sted laa ogsaa nogle Rester af Slæden, men vor Kammerat kunde vi ikke øjne.

Han var forsvundet i Dybet og dræbt øjeblikkeligt. Vi kaldte i Timevis uden at faa Svar. Det Reb, vi havde tilbage, var ikke langt nok til at naa de 50 Meter ned til Afsatsen, hvor der laa Rester, som vilde have været af stor Værdi for Mertz og mig i den vanskelige Situation, vi befandt os i.

Vor eneste Slæde havde kun Proviant nok for en halv Uge og ingen Føde for de udmattede Hunde. Vi havde et Stykke Teltlærred, og ved Hjælp af dette og Skiene kunde vi rejse et Telt. Ved efterhaanden at spise Hundene, kunde vi antageligt naa frem til nærmeste Hytte.

Ni Timer efter Ulykken læste vi en Bøn over den forulykkede og begav os paa Vej hjemad. Provianten blev delt op efter Kilometerantal.

Paa Grund af det daarlige Vejr og de smaa Portioner døde der Hunde for os hver Dag, og snart var der ikke flere tilbage.

Der var ingen Næring i deres Kød og ingen Marv i deres Ben.

Den første Uge i Januar naaede vi frem til et Punkt 150 km fra Hytten. Vort Fordøjelsessystem paavirkedes stærkt af de knappe Rationer. Mertz havde det værre end jeg; han var meget svag. Vejret var skrækkeligt.

Dag efter Dag havde vi Snestorm, og Kulden mærkedes stærkere, end naar man var i god Kondition.

Dagsmarcher paa faa Kilometer tilbagelagdes med stort Besvær.

Den 3. Januar var det tydeligt, at min Kammerats Tilstand var meget betænkelig. Og det bedste af vor Føde var uden Virkning.

Den 6. Januar klarede Vejret lidt op, men paa Grund af den glatte Overflade faldt vi ofte. Mertz kunde ikke gaa mere. Med ham paa Slæden gik det kun langsomt frem, skønt jeg havde rigget et Sejl til. Med stort Besvær naaede vi en fire km frem, men det var vanskeligt at holde Kursen i Stormen.

Den 7. om Morgenen var Mertz' Tilstand meget slem. Ved Midnatstid mellem den 7. og 8. Januar døde han.

Der var nu ikke meget Haab for mit eget Vedkommende, men jeg var besluttet paa at holde ud til det sidste.

Den Maaned, der fulgte med Kamp mod Sull og Kilometer, bryder jeg mig ikke om at mindes for tit.

Sne faldt der hver eneste Dag. Jeg passerede en Gletscher fuld af Revner og faldt Gang paa Gang i, saa langt Slædetovet rakte, og jeg var saa svag, at jeg næppe kunde klatre op ad Tovet.

Hud, Negle og Haar faldt af.

Til alt Held fandt jeg Proviant i en Varde, som et Eftersøgningshold havde rejst.

Endelig naaede jeg Hytten.

Nu har jeg det atter godt.

I tredive Dage efter Mertz' Død kæmpede Dr. Mawson sig alene frem i den kolde Ødemark. Mange andre Mænd vilde være gaaet fra Vid og Sans og givet op.

Men Mawson holdt ud og har vist Menneskeheden et enestaaende Eksempel paa Udholdenhed.

Idræt.

I. RØNING

Spejdernes Magasin begynder i dette Nummer en Række Samtaler mellem forskellige Idrætsmænd og vor Medarbejder Aage Matthiessen. Vi bringer Samtaler med Stjerner, med Ledere, med ganske almindelige Idrætsmænd — men eet for alle er, at de kender deres Idræt til Bunds, at de er »Dus« med det, de taler om. Rosæsonen staar for Døren, om faa Uger gaar de sidste i Træning til Sommerens store Dyster, og derfor lægger vi i Dag ud med *Røning*.

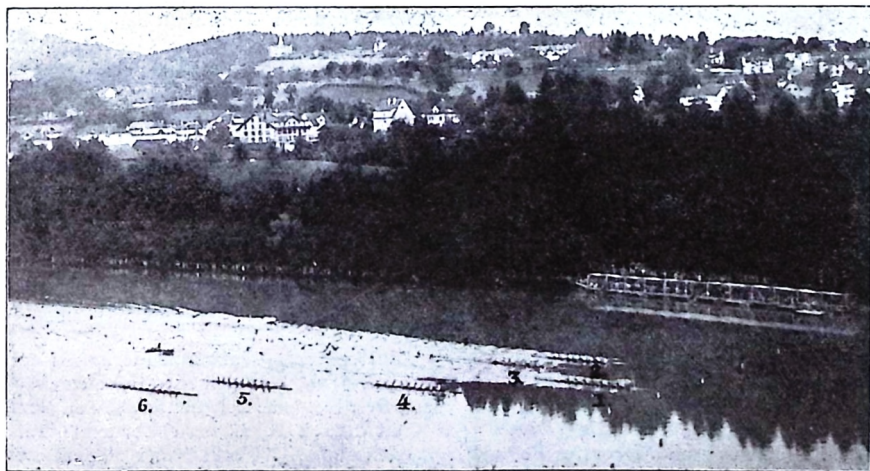
»Hvorfor er De egentlig blevet Roer, der er da saa mange andre udmærkede Idrætter?« — spørger jeg den unge K.R. Roer *Fini Borgstrøm*.

»Hvorfor og hvorfor — er der egentlig noget hvorfor? Jeg synes det ikke. Røning er for mig den Idræt, der frem for nogen anden giver sin Udover frisk Luft i Lungerne og Kræfter i Kroppen. Jeg sidder hele Dagen paa et Kontor og vilde slet ikke befinde mig vel, hvis ikke jeg regelmæssigt fik min Motion og Træning i Baaden.«

»Ja, ja, det kan enhver sige om sin Idrætsgren, men hvad fik dem til at blive Roer?«

Firer, en Otter, lige meget hvad, hver eneste Mand arbejder paa samme Maal, er afhængig af hinanden, vi er bogstavelig i *samme Baad*, alle kun en lille Del i Arbejdet. Forestil Dem den Situation, at De er paa en Langtur i en Ferie og i otte Dage skal se og se paa Formandens Ryg — jeg tror, atmindelige dødelige snart vilde blive sure af det. Men her véd man, at hvis han dér paa Sædet foran mangler, er Arbejdet noget skidt! Vi kan simpelt hen ikke undvære hinanden.«

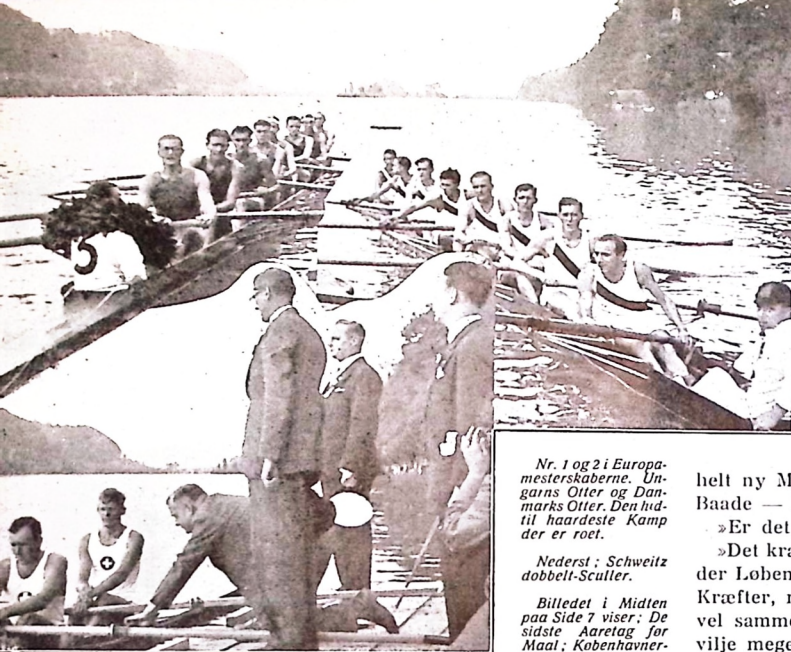
»Kan De give vore Læsere et Begreb om det Kammeratskab og Sammenhold, De priser saa stærkt?«

Europamesterskaberne 1934: 1 Ungarn, 2 Danmark, 3 Italien, 4 Schweiz, 5 Jugoslavien, 6 Tyskland.

Borgstrøm ser lidt paa mig — »det var den rigtige Kammeratskabsfølelse, jeg fik at se dernede«, siger han saa med Overbevisning. »De aner ikke, hvilket Kammeratskab, man oplever netop i en Roklub. Tænk Dem — en Baad, en

»Lad mig nævne Træningen til en Kaprøningssæson. Vi tager en Otter — der er flest Mand ombord og derfor ogsaa de største Chancer for Brist i Samarbejdet. 1. Januar gaar Holdet i Træning, det vil sige, at al Rygning

Nr. 1 og 2 i Europa-mesterskaberne. Ungarns Otter og Danmarks Otter. Den hidtil haardeste Kamp der er roet.

Nederst: Schweiz dobbelt-Sculler.

Billedet i Midten paa Side 7 viser: De sidste Aaretag for Maal: Københavnermesterskabet 1934.

og Drikning er banlyst, i Vinterperioden træner de ved 2 Gange Gymnastik og 2 Gange Roning i Svømmehallen om Ugen.«

»Roning i Svømmehallen?«

»Ja, der er indrettet et Træningsbassin med en fastliggende Baad, og saa gaar Aarerne ud i et Bassin udenom. Ganske snildt! Efter en passende Roning tager det en 4—5 km beherstket, styrkende Løb paa Stadion for at faa Lungernes Funktion i Orden. Til April gaar Holdet om Bord, og indtil maaske 1. Juli træner de daglig sammen i Havnen. Om og om igen, til Instruktøren er tilfreds med Arbejdet — og det er han som Regel længe om at blive! (Ikke videre pænt sagt!). Under en saadan Træning kommer der nu og da Perioder, hvor Mandskabet er ved at blive sure, den ene, den anden; og netop her viser Sammenholdet sig i sin smukkeste Form. Man hepper ham op, hjælper lidt til, og saa glider det.«

»Det kan man da ogsaa sige om et Folboldhold.«

»Paa en Maade og paa en Maade ikke, — dér kan een af de elleve være i særlig fin Form og paa den Vis hjælpe paa Balancen, men hos Roerne gælder det, at hver eneste Mand skal være i Orden.«

»Det er altsaa lige andet end at pjaske i Vandet med en Aare?«

»Pjaske!« Der ligger en Verden af Foragt i Borgstrøms: »Pjaske! Vi taler om Roning i Øjeblikket! (Bum, der fik jeg den!). Forinden en ny Mand kommer ud i Baaden, maa han gennemgaa en Skole paa Land. Han kommer i Romaskinen, maa aflægge en Prove, førend han kommer ud i en Skolebaad, det er altid en Inrigger, og først efter en vis Tid faar han tildelt et Baadehold, hvor han kan lægge ud. Det vilde være et kont Syn at se en

helt ny Mand komme ned i de smaa »kildne« Baade — hæ!«

»Er det svært at være Kaproer?«

»Det kræver en hel Del Teknik og Fysik. Under Løbene kræves der alt af en Mand, Vilje og Kræfter, men hvis han er O. K., og Holdet er vel sammenroet, saa bringer den fælles Sejrs-vilje meget.«

»Sig mig en Gang, hvor lang Tid tager det egentlig at ro 2 km?«

»Lidt over seks Minutter — man maa tage Strøm og Vind i Betragtning. Paa Bagsværd Sø for Eksempel er vi ikke mere end ca. fem Minutter om den samme Strækning, — saadan en Forskel kan der være. I Stettiner Regattaen var vor Tid omkring de seks.«

»Hvad Forskel er der paa det, De kalder Kaproning, og den Roning, som almindelige Mennesker dyrker.«

»Kaproeren skal være i stadig Træning, det vil sige stadig arbejde og stadig passe paa sig selv. Han har den samme Plads i Baaden og er i det samme Hold. Motionsroeren eller Langtursroeren er frit stillet med Hensyn til Hold og Plads.«

»Hvad er det, der trækker ved Langtursroning?«

»For mit eget Vedkommende er det det frie Liv paa Søen, hele den Aand, der er over Holdet, Teltlivet paa Lejrpladserne, det primitive — alt det, en Ferie paa et fornemt Badehotel ikke kan give! Vi bikser selv Maden sammen. — Ih! det er herligt Liv.«

»Er det ikke lidt farligt at begive sig ud paa en længere Tur i de smaa, skrøbelige Baade?«

Hvis Blik kunde dræbe, vilde Resten af denne Samtale aldrig være blevet ført. — »Roklubberne kræver den mest omhyggelige Kontrol med Langtursmateriellet, Udrustningen skal være tip-top, førend man tager af Sted.

1 Redningsvest pr. Mand, Øsegrej — det hænder nemlig, at vi faar lidt Sø indenbords — Reparationsgrej, Teltmateriel o.s.v., og den Mand, der har Ansvar for Baad og Mandskab, skal tillige have Certifikat som Styrmand. Ydermere er der Regler for Distancen fra Kystlinien og forskelligt andet; alt sammen for at skabe Sikkerhed for Mandskabet.»

»Vil De ryge?»

»Nej Tak!»

»Vil De fortælle mig lidt om Deres Oplevelser, Minder bliver vel for stærkt med Hensikts paa Alderen.»

»Min bedste Oplevelse var, da jeg deltog i i Foraarskaproningen i Havnen i en Junior-Otter. Der var blevet lagt et Kæmpearbejde i Træningen, og vi vandt. Saa sendte K. R. os en Tur til Tyskland, til Stettiner Regattaen, og af otte Baade fik vi Andenpladsen. Et pænt Resultat i Betragtning af de meget større Forhold, og at Tyskland regnes for en af Europas bedste Ronationer. Den Modtagelse, vi fik, var enestaaende, og i det hele taget hersker der et yderst venskabeligt Forhold mellem Roklubberne indbyrdes og til Udlandet. — Vi fik i Bunkevis af Hilsner og Ønsker fra Udlandet til Nytaar. Ogsaa her viser Kammeratskabet sig.»

»Man læser nu og da om en Kajakroer, der er gaaet nedenom, er det aldrig hændt for Dem?»

»Nej! Jeg har derimod været med til at hale et Par Kajakfolk indenbords!»

»Fortæl —»

»Nej — det er da ikke noget at prale af — det er nærmest en Selvfølge, at vi hjælper til, naar det er gaaet galt. Det er da vor simple Pligt som Roere og Mennesker.»

»Ærlig talt — vore Læsere vil blive skuffede over at gaa Glip af den Historie.»

»Lad gaa. Vi var paa Vej gennem Køgebugt for hjemgaende, da vi pludselig fik Øje paa Mennesker ude i Vandet. De havde svært ved at holde sig oppe og ikke uden Grund, den ene havde for Eks. Regnfrakke paa! Det var to Kajakfolk, der var gaaet rundt. Vi var to Baade, en Firer og en Toer, og vi halede hver sin Mand op. Paa Vejen ind tog vi rigelig So

om Bord og naaede lige akkurat ind, hvor vi kunde bunde, da Baaden gik ned under os. Saa slæbte vi Manden i Land til Ambulancen og efter at have faaet Baaden op igen, fortsatte vi til København.»

Finis Borgstrøm fortæller i en rolig, nøgtern Tone, saa jeg er klar over, at hans Ord før om Pligt og Selvfølgelighed kom af et ærligt Sind.

»Saa er Roerens Syn paa Kajakmanden vel ikke videre højt?»

»Jo, hvorfor ikke det — vi er da en Slags Fætre, selvom jeg ikke kan forstaa, at de gider sidde Mutters ene og padle sig frem.»

»Hvem skylder De mest Tak for Deres Uddannelse?»

»K. R.'s Træner og Instruktør, Over-officiant Heilbo, — det er en helt rigtig Mand, kan De stole paa!»

»Københavns Roklub er startet 1866, det vil sige 70 Aars Dag til næste Aar, — kan man vente store Festligheder?»

»Vi venter til 75 Aar, til den Tid har vi efter Planer-

ne nok faaet vort nye Klubhus og adskillige andre fine Ting.»

»Hvad ønsker De for Deres Klub?»

»At Otteren, der er i skrap Træning, maa tage Europa-Mesterskabet i Aar. Vi blev Nummer to sidste Aar efter Ungarn, men i Aar skal den tages!»

»Der er nok een og anden af vore Læsere, der har Lyst til at se nærmere paa Roningen.»

»Saa skal de være hjertelig velkomne ude hos os i Gasværkshavnen 1. Paaskedag; vi har stor Baadedaab, og midt i Maj arrangerer vi en Propagandadag for vor Ungdomsafdeling. Kom ud til os den Dag og se, hvordan det foregaar. Iøvrigt kan De fortælle Deres Læsere, at de til enhver Tid kan ringe til Næstformanden, Vester 2272 y og aftale en Tid.»

»Og til Slut maaske lidt om Aarets kommende Begivenheder?»

»Den tredie Søndag i Juli har vi den store Regatta paa Bagsværd Sø, England kommer med deres Otter. 2. Søndag i August er der Europa-Mesterskaber, hvor vi haaber

Aage Matthiessen.

Finis Borgstrøm
„polyfoto“

M • A • T • E • R • I • E • L

Inden man véd af det, er Sommerlejren — Korpsslejren — i Farvandet, og Troppene faar travlt med at efterse Materiellet og bringe alt i Orden; et godt og velment Raad: lad det være sidste Gang, I ser alt efter for en Lejr. For Fremtiden udbedres alle Skavanker lige saa snart, I kommer hjem fra en Lejr; har I først prøvet det én Gang og opdaget, hvilken herlig Følelse og god Samvittighed man saa gaar rundt med, saa opsætter I aldrig nogen Udbedring mere og siger aldrig mere til jer selv — det haster ikke — det kan vente, til vi skal bruge Materiellet næste Gang.

Teltet. Det bedste og mest praktiske Telt er det saakaldte canadiske Telt, et Tagtelt med lodrette Sider og Tagskæg. Det ideelle er vel nok at have Halv-Patruljetelte, der er lette at transportere og lette at have med at gøre. Lærredet skal helst være det saakaldte »Army Duck«, og Kvaliteten bør være 9—10 ounces. Ounce er en engelsk Vægtenhed, og 9—10 ounces vil sige, at Lærredet skal veje ca. 26 Gram pr. Yard (0,914 Meter). Teltene kan ikke være for gode, det er jo vore Boliger, og der er ikke noget raskt i at ligge og fryse i et tyndt og daarligt Telt, — man skal ligge lunt og tørt selv i susende Storm, og naar Himmel og Jord staar i eet. Det er meget vigtigt, at Teltet er helt tæt forned med en 20 cm Græskant, 30 cm Tagskæg, Forstærkninger i Ryg og ved Barduner samt kun én Dør. Ventilation faas ved at sætte en Pind paa tværs foroven i Døren. Naar du rejser Teltet, skal Grundfladen først pløkkes ud. Husk at slække Bardunerne i fugtigt Vejr, og berør aldrig Teltvæggen i Regnvejr. Er Teltet vaadt, naar du kommer hjem, pak det da snarest ud og faa det tørret; det bliver jordslaaet paa en Dag.

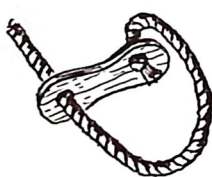

Fig. 1.

Fig. 2.

Underlaget slaas altid op om Dagen og maa aldrig betrædes af Læderfodtøj.

Bardunerne skal sidde som paa Fig. 1 i Bardunstrammerne og ikke som paa Fig. 2.

Pløkkene skal slaas i vinkelret paa Bardunerne som paa Fig. 3 og ikke som paa Fig. 4.

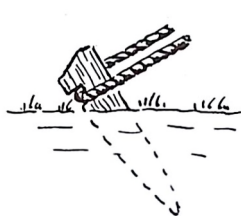

Fig. 3.

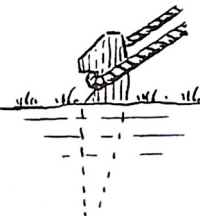

Fig. 4.

Træpløkke slaas i med Trækølle, ellers flækker Pløkkene; Jernpløkkene med Hammer.

Pløkke maa ikke lægges ned i Teltposen, men maa holdes for sig, ellers stikker Spidserne af Pløkkene Hul i Teltet. Rens Pløkkene for Jord, inden de pakkes sammen, og ret skæve Pløkke.

Fig. 5.

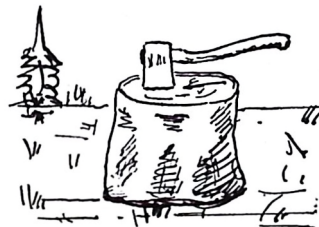

Fig. 6.

Øksen skal være skarp og bør slibes straks efter Hjemkomsten. Læg aldrig en Økse fra dig eller hug den saadan i et Stykke Træ som vist paa Fig. 5, men saaledes at hele Æggen skjules, som paa Fig. 6.

Gaar du med en Økse, bær den da i Hovedet med Æggen fremefter.

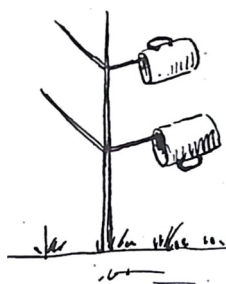

Fig. 7.

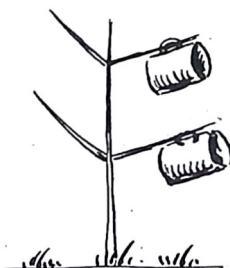

Fig. 8.

Spaden skal altid, naar den ikke bruges, stikkes i Jorden, og rens den, før du drager hjem; man arbejder trægt med en rusten Spade, hvor-

imod en blank Spade gaar lige durch igennem.

Køkkengrejerne maa selvfølgelig holdes i den pinligste Orden og gøres omhyggeligt rene, hver Gang de har været brugt.

Krus hænges op som vist paa Tegningen med Bunden opad og ikke nedad, saa Støv og Regn gør Krusene urene.

Telte koster mange Penge, og alt Materiel er dyrt; men er det een Gang anskaffet, og der passes paa det, kan det vare en Aarrække, og man kommer snart til den Erkendelse, at det er en Glæde at holde sit Materiel i mønsterværdig Orden, og en dobbelt Glæde er det saa at bruge det.

Husk, at det i sin Tid var Spejderne, der indførte Lejrporten i Danmark, og netop derfor bør Spejderne altid være Foregangsmænd i alt vedrørende denne Sport.

Max Frellesvig.

Regnvejr!

Hvordan med Humøret?

Vi kender allesammen denne Følelse, naar man en Morgen vaagner i Lejren og hører Regnen tromme Reveille paa Teltdugen. Kan man saa vende sig om paa den anden Side og sove videre i Haab om, at Vejret er bedre, naar man om et Par Timer skal op, ja, saa kan der være en egen Velværestemning ved at ligge derinde i Teltet varmt og tørt, mens Regnen plasker ned udenfor. Men skal man ud, ud for at lave Havregrød, med al det Mas, som det er at faa Baalet til at brænde — stakkels den, der ikke har sikret sig Brænde om Aftenen — — ud for at bryde Teltet og lægge det vaadt paa Kærren. Ud og vide, at nu skal man vandre en hel Dag i silende Regn — — ja, saa er det, det skal vise sig, om en Trop er en Trop.

Falder den saa fra hinanden, saa hver bare hytter sig selv, bare tænker paa sin egen Fordeel og Behagelighed og lader Kammeraten, næsten i bogstavelig Forstand sejle sin egen So. — Eller sker det store, at Troppen netop gennem den drøje Tørn svejses endnu stærkere sammen, ved at Kammeratskabet skaber en Vilje til at løfte i Flok. Det beror paa den enkelte Spejder indenfor Troppen. Tænk paa det og handl

derefter. Det kan straks kendes paa Troppen, naar man møder den, medens Himlens Sluser er aabne.

Man ser Drengene snegle sig frem, man hører dem smaaskændes, alt falder dem besværligt, nu gaar Kærren maaske lidt i Staa i et opblødt Hjulspor, saa véd man, at de holder ikke til Belastningsprøven. — Eller man hører en Trop, for man kan høre den, endnu inden man ser den. Den synger nemlig. Med Vandet svuppende i Støvlerne synger den vore gamle Spejdersange, og Kærren triller frem med jævn Fart. Den drøje Tørn har yderligere faaet Kammeratskabet og Tropsaanden til at vokse. —

Se, det er nu ikke alene en Regnvejrdsdag i en Vandreløjr, der kan virke saa forskelligt paa os, enten det nu kommer udefra eller fra noget i vort eget Sind. Det virker paa os, enten saa vi taber Humøret og giver op, eller saa vi netop gennem Besværet udvikles til ikke at give tabt. — »Giv aldrig tabt, først da er du en slagen Mand.«

Fritz Lerche.

Selvfolgelig er enhver Spejder i Korpsset spændt paa, hvad der egentlig skal ske i den store Jubilæumslejr. — Vi vil derfor overvære et Møde med Udvalget, der arbejder med Lejren. — Ove fører Forsædet. Det er for Øjeblikket en ret let, men samtidig en meget ansvarsfuld Opgave. Det er ham, der skal holde alle Traadene i sin Haand, naar det rigtigt gaar løs der ude paa Ermelundssletten den 27. Juli.

Allerede nu skal han jo samle alt det, de forskellige Afdelinger er i Gang med, og vaage over, at de enkelte ogsaa faar løst de Opgaver, der er lagt hen til dem.

Ove spørger Knud Jensen, hvad han har udrettet siden sidst. —

Knud er i fuld Gang med Forhandlinger angaaende Transporten til de to Udflugter fra Lejren. Alle Muligheder undersøges, og der forhandles baade med Turistbiler, Dampskibsselskaber og Statsbanerne. Der forhandles udfra Tanken »bedst og billigst«, men først og fremmest »bedst«. — Saa er der et andet Arrangement, Knud arbejder med, — det er Tivoli. En af de Aftener, der skal tilbringes i København, skal Spejderne i Tivoli og mere sig. Men ikke alene mere sig, ogsaa præge Aftenen med Opvisninger paa Plænen og Pantomimeteatret for saa at ende med et Fakkelfestfyrværkeriet. — Se, det var noget. — Nu giver Ove Ordet til Henning Schæbel. Det er Indkvarteringen fra den 5. August til den 9. August, det gælder. Det er en overordentlig smuk Tanke, at de københavnske Spejdere som Tak for megen Gæstfrihed ude omkring i Landet nu viser Gæstevenskab mod de mange Spejdere, der strømmer til København i Anledning af Jubilæumslejren. Schæbel viser os Udkastet til 4 forskellige Indkvarteringssedler, der skal lette Indkvarteringen og sikre, at Spejderne kan finde hjem i den rette Baas.

Saa kommer Erik Dahl. Han lægger foran hver af os andre et helt Bundt af pæne, maskinskrevne Ark. Hele 12 Ark er der. Der er Planer for alt det, der vedrører den ydre Side af Lejren. Her er tænkt paa Vand og Gas, nej, jeg mener Brænde, paa Halm, Proviant, Afspærring, Lejrpoliti, Boder og Madplan. Den sidste ser glimrende ud, næsten for god. Man skulde da mærke, man var i Lejr. Der var kun een Ret, der blev diskuteret, — Klipfisk! I slipper for den. Men I skal efter denne Madplan visselig ikke komme til at lide Nød.

Nu beder Borges Andersen om Ordet. Hans Skib skal nemlig sejle til Aarhus Kl. 23, saa der er ikke megen Tid at give væk. Borges venter i Øjeblikket paa at høre fra Divisionerne, hvilke fortrinlige Opvisninger man har fundet paa. Der skulde være Opvisninger i Samaritergerning, i hurtig Teltslagning, i Spinning, Baaltænding, Brobygning og alt godt, hvad en Spejdertrop nu kan finde paa. Men Borges nøjes ikke med at sidde og vente. Der skal gerne ske noget, og det gør der. Aarhus Kolonnen er i det mindste i fuld Gang med at

Jubilæumslejren

27. Juli—9. August

Udvalget arbejder.

Billederne viser: fra venstre ned-
efter: Erik Pedersen, Peter Lieps
Hus, Mad skal der til, En af
Dyrehavens flotteste Hjørte, Tage
Carstensen, og fra højre nedefter:
Ove Holm, Kronborg Slot, Tivoli,
Eremitagen og Fritz Lerche.

1935

forberede deres Opvisninger. Der bliver sikkert en rask Slutspurt, om hvem der kan komme med de bedste Opvisninger. (De bedst egnede vil sikkert blive udpegede til at gentages i Tivoli. Altsaa find gode Ideer og tal med jeres Tropsfører derom). — Nu gaar Aarhusbaaden om 11 Minutter, saa Borges maa afsted.

Tage Carstensen har Ordet. Han har udarbejdet Planen for en Række gode Konkurrencer. De første tre Dage skal der være en Konkurrence om bedste Lejrindretning. Forstaar I, ikke dette med Madlavning og stadig Telt eftersyn o.s.v. Det ordner I naturligvis af jer selv. Men simpelt hen god og forsvarlig Lejrindretning og Lejrarbejder. Lejrarbejderne skal være solide uden at blive klodsede. Tage siger, han vil sætte Pris paa Lejrarbejder, som kan bruges. Een Ting vil man forlange af alle Troppene. De skal paa en eller anden Maade lave deres Byvaaben, saa det kan staa ved Indgangen til deres Lejr. Har de ingen Byvaaben saa et Bomærke. Der bliver arrangeret Konkurrencer i Tovtrækning og Haandbold, og saa vil der blive en Patuljevandring med forskellige smaa Opgaver. Mere kan vi ikke robe om den. Sct. Georgs-Gildets Idrætslaug har lovet at hjælpe Tage. (I maa ogsaa se at finde paa noget morsomt i jeres Lejr i Retning af Bagning og Stegning. Det finder Folk altid spændende at se paa). —

Saa vender Ove sig til Rejsesekretæren. Han har hele Lejrens Økonomi under sig. Erik Pedersen har haft en meget vigtig Samtale med Skovrider Martensen-Larsen om Lejrbaalspladsen i Dyrehaven. Erik har mødt megen Velvilje fra Skovriderens Side, saa vi faar den vid-

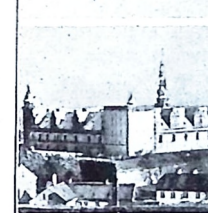
underligt smukke Baalplads i Ulvedalene. Der findes næppe nogen smukkere og mere vel-egnet. Naar Lejrbaalene i Jamboreen 1924 blev saa uforglemmelige, havde den smukke Ramme sin Andel deri. Erik meddeler samtidig, at der er udleveret over 40.000 Lejrmærker. I er vel begyndt at spare?

Saa er det mig, der har Ordet. Det drejer sig om en Konkurrence nu. *Hvilket Sparemærke af de 25, der giver Korpsets Historie, er det smukkeste?* De er smukke allesammen, men vi vilde gerne vide, hvilket I synes bedst om. Vi laver en Afstemning blandt Spejderne. Skriv paa et Stykke Papir Aarstallet paa det Mærke, I synes bedst om. Skriv Navn og Adresse paa Papiret og send det ind til Spejderkorpsets Kontor, Studiestræde 30. Mærk Konvolutten i venstre Hjørne »Præmieopgave«.

Blandt de Spejdere, der har stemt paa det Mærke, der faar flest Stemmer, vil der blive trukket Lod om følgende Præmier: er forsteklases Økse, en Korttaske, en Fokuslygte. I maa sende jeres Svar inden den 10. Marts. Gør det med det samme.

Klokken er nu over 1, saa Mødet hæves. Men I har da ogsaa faaet et og andet at tænke over, Opvisning, Baalunderholdning, Lejrarbejder — og nu Præmieopgave.

Fritz Lerche.

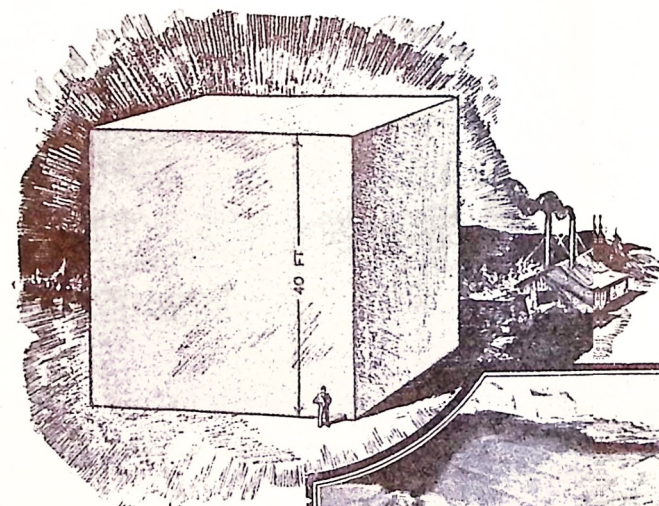

Det gule Metal, som ikke kan forgaa

Der er næppe noget, der i saa høj Grad som Guld har sat Fantasi og Lidenskaberne i Bevægelse. Man har i ældre Tider villet paa-staa, at der klæber sig en mystisk, dæmonisk Magt til det blanke, gule Metal, og selv om man ikke som i den mørke Middelalder tror paa haandgribelige onde Aander, der er knyttet til Guld, saa over det en sælsom Magt over Menneskene.

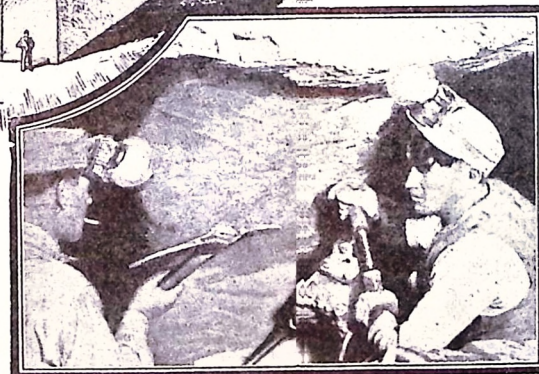
Og saa har Guldet i sig selv ikke en Tusinde-del praktisk Værdi, som den der er knyttet til Jernet eller Nutidens Metal, det lette Aluminium. Guldets Værdi skyldes to Ting: For det første er det sjældent, og for det andet forvitrer og rustet det ikke, som de fleste andre Metaller. Og deri ligger Hemmeligheden ved Guldets Magt. Man har valgt det til Værdi-

maaler netop paa Grund af disse to Egenskaber. For Guld kan man købe sig alt det, man begærer.

En Illustration, der viser, hvor meget Alverdens Guld vilde fylde, hvis det var samlet i en stor Terning.

Hakke og elektrisk Bor maa anvendes mod den haarde Klippe, der vogter over Guldet.

Hvis der pludselig kom Overflod af Guld, hvis de gamle Alkymisters Drøm gik i Opfyldelse, vilde Guldets Værdi blive praktisk talt lig Nul. I det gamle Peru og Meksiko — Amerikas gamle Eventyrlande — havde man saa meget Guld, at man ikke regnede det for noget særligt værdifuldt, hvorimod Sølv, som var sjældent, vurderedes langt højere. Man anvendte Guldet til Udsmykning, fordi det var smukt og ikke rustede. Man kunde se Templer helt tækket med Guldplader, og hele Haver, hvor Træer og Dyr var af det pure Guld. Uhyre Mængder Guld blev slæbt bort af Spanierne,

men endnu mere forsvandt og blev gemt for de rovgridske, hvide Mænd. I den ældgamle Verden paa den anden Side Atlanterhavet ejede man vældige Guldskatte.

Kong Salomons Miner i Ophir

har eksisteret. Men de var ikke egentlige Guldminer. Man véd nu, hvor denne mægtige Kong hentede sine Skatte. Kongen foretog i Forening med den phonikiske Kong Hiram et Vikingetog slet og ret til ældgamle Kulturlande paa Østafrikas Kyst. Det var et regulært Plyndringstogt, som første Gang bragte et uhyre Udbytte, saadan som vi kan læse det i Bibelen, 1. Kong. Bog 9. Kap. Vers 26. Da man senere forsøgte lignende Togter, fik man intet Udbytte. Ogsaa fra Sydarabien fik Kong Salomon uhyre Mængder Guld. Dronningen af Saba er en historisk Person, der besøgte Kong Salomon. Man kan i Bibelen Anden Krønikebog 9. Kap. læse om dette Besøg, der endnu mere udførligt omtales i Koranen. Den mægtige, arabiske Fyrstinde bragte Kong Salomon ikke mindre end for 15½ Million Kroner Guld regnet i vore Penge.

Hvordan Guldet forsvinder.

Selv om Guldet i sig selv ikke forsvinder og rustet, saa forsvinder der dog alligevel uhyre Mængder gennem Tiderne. — Rundt om i de store Seddelbanker ligger der store Masser gemt hen i Barrer. Og Indien har man altid kaldt for Guldets Kirkegaard. Her strømmer Guld til og forsvinder i de indfødte Herskeres Skatkamre eller laves om til Smykker, der ligeledes gemmes hen. Og man maa ikke glemme, hvad der gennem Tiderne ved Søroveri, ved Skibsforlis og under store Krige er gravet ned i Jorden og glemt. Og man maa ogsaa erindre, at Guldet er et blødt Metal. Der slides ikke saa helt lidt bort gennem Tiderne.

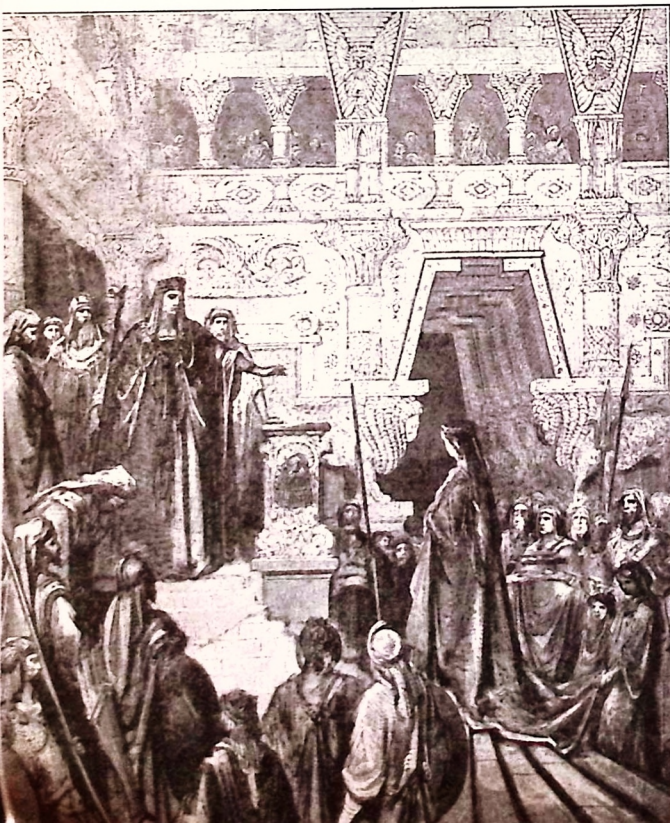
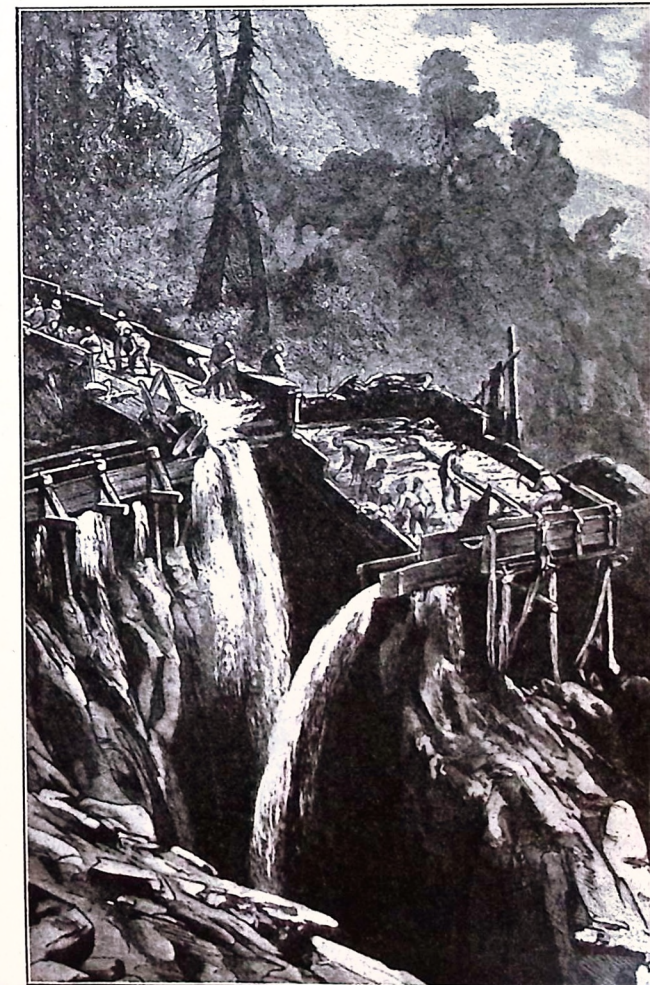
Den store Guldstrøm til Europa.

begyndte at rinde efter Columbus Opdagelsesrejser. Spanske Eventyrere lokkedes af Historierne om de rige Guldlande, og enestaaende

af NIELS MEYN

Plyndringstogter startedes. Det var det amerikanske Guld, der skabte Spaniens Stormagtsstilling i de følgende Aarhundreder efter Amerikas Opdagelse i 1492. Men i vore Dage, da man tog den moderne Teknik i Brug, voksede Guld mængden i en overraskende Grad. Man kan rundt regne, at fra Aaret 1492 og til vore Dage har den samlede Guldproduktion haft en

Guldvaskning i Kalifornien i Midten af forrige Aarhundrede. Guldet opslemmes i de store firkantede Beholdere.

Værdi af ca. 55,000 Millioner Kroner. Men af denne Værdi er 55 pCt., altsaa lidt over Halvdelen, produceret siden Aar 1900.

Der findes Guld overalt.

Hvis man for Eksempel, var i Stand til at udvinde Havvandets Guld, vilde man derved aabne en uhyre Rigdomskilde. Man har nemlig regnet ud, at der i forskellige Guldforbindelser findes opløst i Jordens Have ikke mindre end 120 Kvadrillioner Kroner Guld. En Kvadrillion skrives med et Eettal og 24 Nuller. Ellers findes Guldet for det meste i *gedigen Tilstand*, det vil sige — det findes rent. Oprindeligt har det været indesluttet i Stenarter, men disse er forlængst forvitret, saa det rene Guld i større eller mindre Klumper eller som Støv er blevet tilbage.

Der findes imidlertid ogsaa en Mængde Guld, som endnu er gemt i forskellige, haarde Stenarter. Naar man finder Guldet indesluttet i Kvarts eller andre haarde Mineralier, siger man, at Guldet findes paa *primært* Leje, det vil sige paa det første Sted, hvor det i ældgamle Tider er kommet op fra Dybet smeltet med glødende Stenarter. Naar disse Stene gennem Aartusinder eller mere er forvitret og er skyllet bort med Regnvandet, finder man Guldet paa *sekundært* Leje, det vil sige paa det andet Sted, hvor det er skyllet hen. I Bunden af udtørrede Flodlejer kan man finde uhyre Mængder af Guld i smaa og større Klumper.

I Oldtiden kunde man endnu finde Guld rent paa sekundært Leje, og i forrige Aarhundrede kunde man vaske Guldet ud, som det kaldes. Man lod Vand strømme gennem Sand og lod det skylle forvitrede Bjergvægge ned. Vandet samledes i store Beholdere, hvor Guldet opstemmedes, medens Vandet løb videre, og man kunde da ligefrem sigte Guldet fra.

Paa den Maade er der udvundet meget Guld, og ved Guldvaskningen og ved den ganske simple Gravning efter Guld paa sekundært Leje har man fundet ret anseelige Guldklumper. Den største Guldklump, man endnu har fundet, vejede 153,16 kg og blev fundet i Chile.

De fleste Floder — ogsaa her i Europa — fører Guldstøv med sig, og man har flere Gange søgt at udvinde Guldsandet, men dette findes desværre i saa smaa Mængder, at det næppe kan betale sig.

Ganske anderledes er det, naar man skal udvinde Guldet paa det *primære* Leje. Dertil kræves kostbare Maskiner, som skal kunne hugge de guldholdige Stene løs. Bagefter skal disse Stene knuses i Møller, og de knuste Be-

standdele skal behandles med Kvægsolv. Det er besværligt, men det betaler sig.

De gamle Historier om, at man bare behøvede at bukke sig for at samle Guld op, er ikke saa helt urigtige. Men den Tid er forlængst forbi i kendte Egne. Gedigent Guld liggende paa Jordens Overflade er forlængst fundet. Nu maa man ned i Dybet, akkurat som naar man skal bryde Stenkul, og Guldgravning er noget, som hører Storindustrien til.

Hvor bliver Guldet af?

Af de godt 55 Milliarder Guld, der er produceret siden Aaret 1492, kan man regne med, at lidt over Halvdelen er anvendt til Udmøntning eller Guldbarrer. Af den aarlige Produktion i vore Dage gaar ca. en Syvendedel til tekniske Formaal. Og Resten? Ja, det kan ikke direkte efterspores. En meget stor Part bliver hengemt privat. Men der er dog ingen Fare for, at Verden skal komme til at lide under Guldangel. Foreløbig er der nok i de kendte Guldminer, og der er ingen Tvivl om, at der i ukendte Egne — ikke mindst i Sydarabien, hvor de største af hvide Mænd ikke udforskede Egne endnu ligger — findes store Forraad af Guld i naturlig Tilstand. Og man maa ikke glemme de uhyre Mængder skjulte Skatte i Indien.

Inkaernes skjulte Skatte, som vitterligt eksisterer, og store Mængder Piratskatte i Vestindien fra Bukaniernes Dage ligger jo ogsaa og venter paa at komme frem. Der findes stadig skjulte Skatte, og dertil kommer saa endelig, at Videnskabsmænd den Dag i Dag arbejder med at finde Metoder, som kan udvinde de enorme Mængder Guld, der som forskellige Guldalte findes opløst i Oceanerne. Lykkedes dette engang, ja, saa vil vi jo faa — bogstavelig talt — Oceaner af Guld.

Niels Meyn.

POUL HOLM

Silkegade 11 Telf. 3082

Fodbolddragter og Støvler.
Gymnastikdragter og Sko.
Alt til Athletik.

Forlang
Katalog

10 pCt. Rabat til alle Spejdere

DANNYS FLOK

Fortsat Roman.

Oversat af Aage Jørgensen.

II. Williams Kikkert.

Forsigtigt krøb de af Sted i Udkanten af Skoven, idet de søgte Dække i en Grøft, bag en Række Buske, under det lave Bregnekrat, kun nu og da løftede de Hovedet for at spejde omkring. I den tættere bevoksede Del af Skoven, med Kristtorn, Buskene og Bregnerne, blev de dristigere, og nogle klatrede endog op i Træerne i det Haab at faa Øje paa Dannels Skjulested. Til sidst forekom det Bandeførerne meget mærkeligt, at de ikke saa ham, for han havde lovet at vise sig af og til. Og det lignede ikke Danny at gøre Legen for vanskelig. De var kommet forbi den tætteste Del af Skoven og befandt sig nu i den langstrakte, snævre Spids, der førte ned til Dammen. William havde forlængst opgivet al Interesse i Legen og kigede gennem Kikkerten paa Raagerne, naar de fløj eller satte sig i Træerne eller paa Marken.

Pludselig gav han sig til at raabe: »Jeg ser Danny!«

»Er du tosset?« sagde Brun Bande til ham, »Danny er i Skoven og ikke paa Marken.«

»Han er der,« sagde William paa sin sædvanlige, stædige Maade. »Han gaar langs med Hegnet. Se bare!« Og han pegede derhen. En anden Ulv, der ogsaa var blevet ked af Legen, saa i den Retning, William pegede. Han kunde bare se en Skikkelse bevæge sig langs Hegnet, men det var umuligt at genkende nogen i den Afstand.

»Jeg tror, det er en Bondemand«, sagde han til William.

»Nej, det er ikke! Det er Danny!«

»Lad mig se!« sagde Jimmy.

William, der gerne vilde have sin Opdagelse bekræftet, rakte ham Kikkerten, og Jimmy indstillede den paa Skikkelsen.

»Min Sandten! Det er Danny!« sagde han, »jeg kan se Hatten og den Rift, han har faaet i Ærmet lige nu ved at gaa gennem Hegnet.

»Hvad er det?« spurgte Sam, parat til at tro en Dreng som Jimmy. »Men Danny vilde ikke være gaaet den Vej,« tilføjede han.

»Hvem skulde ellers gaa med vores Halstør-

klæde?« sagde Jimmy, »der er ikke andre, der har grønt og brunt.«

Sam tog Kikkerten. »Du har Ret,« sagde han, »kom Dreng, det maa være en Slags Prøve for at se, om vi har Øjnene med os.«

»Det var mig, der opdagede ham!« forklarede William højt, og da ingen sagde noget, gentog han det flere Gange.

Alle Ulvene fulgte nu efter saa hurtigt som muligt; men de holdt sig i Skyggen af Hegnet, da Danny sikkert vilde vende sig om nu og da for at se, om de havde lagt Mærke til ham. Sam var lutter Iver for at komme saa nær som muligt, muligvis omringe ham — uden at blive set. Det vilde være en Chance for Brun Bande; han blev ved at give hviskende Ordre til sin Bande om, hvad de skulde gøre, naar de kom nærmere. Alles Øjne var rettet paa den khaki-klædte Skikkelse forude, som syntes at træde af Sted i al Ro og Mag uden at gøre sig særlig Umage for at dække sig, udover at holde sig i Skyggen af Hegnet. Pludselig forsvandt den imidlertid.

»Han maa være gaaet gennem et Hul,« sagde Sam og saa sig om for at se, hvorledes Ulvene ogsaa kunde komme om paa den anden Side af Hegnet. Men der var intet Hul, og Hegnet var tæt.

»Jeg tror, han skjuler sig,« sagde Sam, »han har nok set os følge efter. I véd nok, Danny ser alting, selv om man ikke véd det.

*

(Fortsættes)

Spejderen: Kom her ind, Palle.

Ulv: Din Hund gør saadan, bider den ikke?

Spejderen: Ved du ikke, at en Hund, der gør, den bider ikke.

Ulv: Jo, men véd Hunden det ogsaa?

I Lejren

bør kun bruges

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostej - Kødretter - Fiskeboller
og Bayerske Pølser.

Faas hos alle Købmænd

Redaktøren siger-

Polsk Jamboree.

Det er ikke alene danske Spejdere, der i Aar fejrer deres Korps' 25 Aars Jubilæum med en stor Lejr. Ogsaa vore Spejderbrødre i Polen kan være stolte af, at deres Korps hører blandt de ældste i Spejderbevægelsens Historie. Ved Spata, ca. 130 km fra Warszawa, har den polske Republiks Præsident sit Sommerslot, og det er dette Slot med dets tilhørende udstrakte Skove og Søer, han har stillet til Raadighed for de polske Spejdere.

I Dagene fra den 11. til den 25. Juli vil her røre sig et broget Spejderliv. Det polske Spejderkorps afholder sin store Jubilæumslejr.

Lejrens officielle Aabning finder Sted den 13. Juli. Den 23. og 24. vil der være Udflugter til Warszawa, Polens Hovedstad, til Gdynia, til Øvre Schlesien og til Krakow. I Lejrperioden vil der blive afholdt forskellige Konkurrencer, som ogsaa de udenlandske Gæster kan deltage i.

Prisen for Deltagelse er sat til 80 Zloty p. P. Med den nuværende Kurs vil det sige ca. 70 Kr. Dette Beløb inkluderer Excursionerne. Rejsen kan billigst foretages pr. Skib fra København til Gdynia eller Danzig. Prisen er ca. 60 Kr. p. P. T/R uden Kost. Sejladsen varer ca. 1½ Døgn. Fra Gdynia gaar Tog til Spata. Prisen vil omtrent blive 50 Rmk. p. P.

Hvem vil til U. S. A.?

1935 bliver et Mærkeaar i Spejderbevægelsens Historie. Rundt omkring fejrer Korpsene deres 25 Aars Jubilæum ved store Lejre. I har set Indbydelsen fra Polen, og nu har vi netop faaet Indbydelse til de forenede Stater, hvor vore amerikanske Spejderbrødre fejrer deres Jubilæum ved en storslaaet Lejr i Washington, Hovedstaden i U. S. A. Man regner med at over 30.000 Spejdere vil deltage. Lejren varer fra den 21. til den 30. August, og man haaber at se en Repræsentation fra samtlige Lande, der er anerkendt af det internationale Bureau. Udenlandske Deltagere vil være Lejrens Gæster. Kun skal der betales for Fødevarerne, hvilket er anslaaet vil andrage ca. \$ 10,00. Rejsen er jo meget dyr herfra, men skulde der være nogen, der har Raad og Tid til at tage derover, skal Korpskontoret gerne undersøge Mulighederne for en Fællesrejse med f. Eks.

det Hold engelske Spejdere, som muligvis skal derover.

Til England?

Som jeg allerede tidligere har omtalt, har Korpsset faaet Indbydelse fra England til 4 danske Spejdere til at være Somerset Spejdernes Gæster i deres Distriktslejr i Dagene fra den 2. til den 16. Juni.

Vi har netop haft den Glæde at modtage Brev fra det engelske Spejderkorps om, at Indbydelsen er blevet udvidet til at gælde 8 danske Spejdere. Der er allerede anmeldt et Par Deltagere, saa I skal ikke være bange for at komme til at rejse alene derover. Og, som I maaske husker, er I de engelske Spejders Gæster fra den Dag, I kommer til en engelsk Havn, og til I atter forlader England. Det vil sige, at I foruden Lomme penge kun behøver Rejsepenge herfra til England. Den letteste Forbindelse vil sikkert være over Esbjerg-Harwich. Prisen er her — hvis I køber Billetten gennem Korpskontoret — ca. 83 Kr. Tur/Retur. I vil sikkert kunne lære meget ved at være med i en saadan engelsk Sommerlejr, saa jeg venter, at Anmodninger om Deltagelse vil strømme ind. Din Tropsfører skal indsende og paategne Ansøgningen og vedlægge dit Stambogsblad.

Ogsaa Rovere kan deltage i denne Tur.

Er Du bange?

Den udmærkede Artikel, som findes i dette Nummer af Magasinet under ovenstaaende Navn, er skrevet af Duborg Skolens Rektor til Flensborg Spejdernes Blad »Ravneskriget«. Det er iøvrigt altid en Fornøjelse at læse dette velredigerede Blad, der bærer Præg af den gode Aand, som er Flensborg Spejdernes.

SAMS TRYK KLERKEGADE 17

leverer moderne Programmer
og Billetter til Spejderfester.

— Gratis Tilbud —

TELEFON PALÆ 2301

Det varer ikke længe, inden vi kører med Lyntog og Danmark. Billedet her viser et amerikansk Lyntog. Mon de danske bliver lige saa flotte?

Det er blevet saa almindeligt i Junglen i Indien at gaa paa Jagt i Biler, at Jagten nærmest har faaet industriel Karakter. Ekspertener mener, at hvis man bliver ved med at jage Dyrene, som det sker nu, vil det ikke vare længe, før Vildtbestanden vil være i Fare for at blive udryddet. Der er derfor nu Tale om at indføre Bødestraf for Jagt fra Biler.

Jægere er ens hele Verden over.

En engelsk Trop lancerede sidste Sommer en ganske ny Facon paa Kørrer. Den var paa Vandretur i Skotland, og da Terrænet var ret vildt, transporterede man en Del af Klunset paa en høj Trillebør med Træktøve forud.

I Colorado findes nogle Myrer, der lever i meget eksklusive Samfund. Hos nogle af Arbejderne er Bagkroppen svul-

met op til en stor Blære, der indeholder Honning. Naar de øvrige Myrer har været ude for at samle Honning, gylper de det søde Stof ud i »Blæredyrene«, der saa fungerer som Reservoirer.

Een componist zei in een interview, dat hij zijn laatste schlager schreef op een nacht, toen hij niet kon slapen. Hij wordt thans overstroemd met recepten voor slaapmiddeltjes.

En engelsk Statsmand, Sir Ernest Bennett, M. P., har forleden udtalt følgende: If only the middle-aged and elderly men who are managing or mismanaging the affairs of the world to-day were sincerely inspired by the spirit of the Scout Movement, how much better the world would be, how much happier and more prosperous the lot of mankind.

Man har beregnet, at eet Par overvintrende Markmus i Sommerens Løb kan præstere et Afkom af Børn, Børnebørn o.s.v. paa omtrent 200 Stykker, naar alle faar Lov at leve. Det gør de dog heldigvis ikke.

I Akron i Ohio har en Dommer afsagt den Kendelse, at man ikke kan kalde det Udsældning, naar en døvstum Kone gør Forestillinger overfor sin Mand. — Manden, der ogsaa selv var døvstum, hævdede, at hans Kone havde gjort sig skyldig i Grusomhed, fordi hun altid skældte ham ud paa — Fingersprog.

Drik Sol
rik Mælk
rik Solbjergmælk

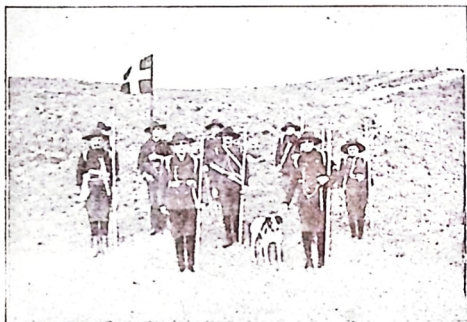
100 pCt. Sundhed

A/S Københavns Mælkeforsyning

Fra Divisioner og Tropper

1. Assens Tropp.

Som en af de første Tropper har 1. Assens Tropp fejret 25 Aars Jubilæum. Bankdirektor A. Beierholm, der har været Medlem af Tropps-

1. Assens for 25 Aar siden. En af Drengene er den nuværende Chef-Redaktør for Berlingske Tidende

raadet lige fra et saadant i det hele taget blev dannet, har skrevet en meget interessant Beretning om Troppen fra dens første famlende Forsøg, indtil den nu staar som en anerkendt god Tropp med 44 Spejdere og 12 Ulveunger.

Troppen har sit eget smukke Hus.

Rønne Tropp.

Som tidligere meddelt her i Magasinet har det været et godt Aar for Spejdersagen i Rønne. Troppen tæller nu ca. 60 Mand, hvil-

ket i Forhold til Byens Størrelse er et meget stort Tal. Af en fornøjelig Aarsberetning, som Troppen har udsendt, fremgaar det, at der har været arbejdet energisk og spejdermæssigt i det sidste Aar. Byens Borgere og ikke mindst Pressen viser Spejderbevægelsen megen Interesse, hvilket ogsaa gav sig klart Udtryk, da Erik Pedersen for nylig var i Rønne for at holde Foredrag.

Frederikshavn Tropp.

Der har det sidste Aar været stor Fremgang i Frederikshavn, hvor Troppen er vokset fra 5 til 26 Spejdere. Et smukt Resultat! Ikke alene kvantitativt men ogsaa kvalitativt har Troppen hævdet sig fint, idet den ved Turneringen i Hjørring vandt Halvdelen af samtlige Præmier. For nylig har Troppen holdt en særdeles vellykket Forældrefest, ved hvilken Lejlighed Troppens dygtige Fører, Carl Johansen, fik at vide, at baade Forældrene og Spejderne er glade for hans store Arbejde.

2. Østerbro Tropp.

Denne meget gamle Tropp — en af de første i Korpsen — maatte indstille sin Virksomhed i 1915 paa Grund af Førermangel, men i 1919 startede Svend-Aage Bistrup Troppen paany, og siden da er der gjort et stadigt og dygtigt Arbejde i 2. Ø., der nu har holdt sit 15 Aars Jubilæum. Begivenheden er blevet fejret bl. a. ved Udsendelsen af en lille smuk Beretning om Troppens Liv igennem de 15 Aar. Den nuværende Fører er Poul Jensen, medens Svend Aage Bistrup er Medlem af Troppsrådet.

Er Du bange? (fortsat fra Side 3)
saa kan overvinde sin Frygt og møde Begivenhederne med rank Ryg og oprejst Hoved — han oplever det samme i sit Sind, som naar vi færdes i al Slags Vejr: der kan komme Regnbyger og Snestorme, men ogsaa Solskin og Fuglesang, og I kan stole paa, at de Mennesker, der har det saadan, de lever det rigeste Liv. —

»Ja,« siger én i Kredsen, »det er jo ogsaa det rigtige Spejderliv!«

»Hør en Gang, hvad jeg oplevede for mange Aar sidenovre paa Kullen i Sverige. Jeg var kommet temmelig langt ud ved Klipperanden. Paa Stenunderlaget laa et tyndt Lag Jord, der var overgroet med Lyng. Pludselig begyndte hele den Flage, som jeg stod paa, at glide under mig. Jeg greb fat i Lyngen, men den fulgte med. Det fo'r igennem mine Tanker: om nogle faa Sekunder er det ude med dig: du ligger dér dybt nede ved Foden af Sten-

væggen. Men efter denne øjeblikkelige Angst gik Tanken til Hjemmet: der blev Tid til at vende Tanken baade mod de Mennesker, som jeg holdt af — og til ham, der alene kan hjælpe, naar Faren er stor. Og Frygten var væk med det samme. Lige ude ved Afgrunden fik jeg fat i en stor Lyngbusk; den holdt, og jeg laa stille et Øjeblik, hvorefter jeg ganske langsomt og forsigtigt arbejdede mig op over, indtil jeg stod sikkert oppe paa Højderyggen.

Tror I ikke, at Verden saa skønnere ud end nogen Sinde for! Mørkebrune Klipper. Et blaat, bølgende Hav. Nede mod Sydvest skintedes Nordsjællands Kyst. Og oven over den skønneste Himmelhvælving. —

I kan vist selv regne ud, hvorfor Verden lige med et saa anderledes ud end før. —

Stemmen tav. Og ingen andre afbrød Stilheden. Flammerne var blevet til Gløder, der bandt alles Blik. Og Tankerne havde foldet Vingerne sammen.

(»Ravneskriet«).

Samvittighedens Røst

Fortælling fra Argentinas Kvægland.

Af Peter Jerndorff-Jessen. Illustreret af Oscar Jorgensen.

Da Svend Lund som en lidt forlæst og bleg 12-Aars Dreng for første Gang trak i sin Spejderuniform, og da han satte sin bredskyggede Hat med de fire Buler og den kække Hagerem paa sit lyslokkede Hoved, kunde han ikke lade være med at føle sit Slægtskab med alle de »rigtige« Spejdere fra Historien, som han vidste var gaaet forud for ham.

Svend var ikke saa lidt af en Heltedyrker og meget eventyrlig anlagt, og som han stod dér — det yngste Medlem af den lille danske Købstads nyeste Tropa — følte han sig næsten som en Buffalo-Bill, en Kid Carson og en af Baden-Powell's Mafeking-Dreng, altsammen i een Person. Men mest af alt var det dog Cowboy-Heltene, der var hans Ideal; gennem sin Uniform følte han tydeligt Slægtskabet med dem, og han vidste, at ogsaa de maatte forstaa at indrette en Lejr, at tænde et Baal med kun een Tændstik og i al deres Færden vide at vogte paa Naturens Tegn og Væsen.

Da han var blevet nogle Aar ældre, og da hans Lommepenge flød lidt rigeligere, dyrkede han med endnu større Iver sine Cowboy-Interesser gennem Films og Romaner, og selv om han nok var klar over, at Cowboyheltene, som de saaledes blev fremstillet for ham, var noget mere romantiske end i Virkeligheden, blev han dog mere og mere grebet af Ønsket om selv engang at blive Cowboy, selv engang at kunne sætte en bredskygget *sombrero* paa sit Hoved og med blinkende Sporer og et flagrende *bandana* om Halsen svinge sig i Sadelen paa en vælg Hest for at fare henover Prærien i susende Galop.

*

Alt dette tænkte Svend Lund tilbage paa, da han en lummervarm Dag i Januar, midt i den argentinske Højsommer; red gennem det høje Pampasgræs i et af de vældige Arealer, de saakaldte *porteros*, der udgjorde Estanciaen *Soledad's* Jorder.

Den nittenaarige unge Dansker havde faaet sit Livs Lyst styret: Ene Europæer blandt en halv Snes argentinske *Gauchos* arbejdede han

nu som *vaquero* eller Cowboy hernede i Provinsen Entre Rios, fjernt fra Danmarks kolde Kyster, hvor hans jævnaldrende Kammerater paa deres Vis havde travlt med at skabe sig en Fremtid. Selv havde han valgt en Udvandrerens strenge Liv, og det attraaede Cowboyliv havde budt paa ikke saa lidt mere haardt Arbejde og ikke saa lidt mindre Romantik, end Svend, selv i sine mest fornuftige Øjeblikke, havde forestillet sig.

Men han var Cowboy, det var Hovedsagen, og een Ting havde han hurtigt faaet bekræftet: Det daglige Liv hernede blandt Pampasslettens halvvilde Sønner krævede alle de Karakteregenskaber og de Færdigheder, som han havde lært at sætte højt derhjemme i den lille Spejdertropa.

At være beredt kunde udmærket godt sættes som Motto for den argentinske *vaquero's* hele Liv, og naar Svend tænkte paa de mange Tilfælde, hvor han og hans Kammerater maatte hjælpe et eller andet nødstedt Dyr i Kvægflokken, saa forstod han, at ogsaa her kunde man gøre en god Gerning hver Dag — ja, mange.

Kvægtællingens Tid var nu inde, og fra Morgen til Aften maatte *Soledad's* Hyrder sidde i Sadelen. For Svend havde de første fem-seks Dage været ikke saa lidt af en Lidelse; men han vilde ikke give op, og nu, paa Kvægtællingens sidste Dag, følte han sig heldigvis helt gennemtrænet.

Det Kvæg, som blev skilt ud til Slagtning, skulde sendes med et Kvægtog til Buenos Aires, og her var en Chance for, at den unge Dansker kunde komme til Hovedstaden og træffe sammen med Landsmænd.

Det var den sidste og største Indhegning — *Portrero 8* — hvis Kvægbestand nu skulde rides sammen i et Hjørne ved en af de store Vindmøller. Her skulde Dyrene saa ét for ét skilles ud af Flokken, for at Estancieroen, *Don Ramon*, og hans *capataz*, Forvalteren *Don Ernesto*, kunde undersøge dem og afgøre, om de egnede sig til Salg og Slagtning.

Med vilde Indianerhyl havde de tolv *vaqueros* formeret deres uigennemtrængelige Rytterkæde, og som Klappere ved en Jagt drev de nu Kvæget foran sig i rolig Skridtgang. Af og til forsøgte en forskræmt Kalv, fulgt af sin ængstelige Moder at bryde ud af Flokken, og saa

gjaldt det om at være beredt: Var en Ko først sluppet fra dem, gav det Uro i Flokken, og deres egne Rækker svækkedes ved Tabet af de to Ryttere, som maatte ride efter Flygtningen og genne den tilbage igen.

Men alt gik heldigvis godt, og inden Middag var Kvægflokken samlet omkring Drikkestruge-
ne i Portrero 8's ene Hjørne, hvorpaa de enkelte Dyr blev drevet forbi Don Ramon og Don Ernesto. Noget Maaltid blev der slet ikke Tid til under disse Forhold; hver enkelt Mand havde medbragt lidt kold *maté* paa en Feltflaske, og naar Arbejdet tillod det, tog han sig en Slurk af den bitre, grønne Drik og gumlede en tør Beskojtede dertil.

Svend havde ofte svært ved helt at samle sig om det foreliggende Arbejde; Muligheden for at komme ind til Buenos Aires og nyde Samværet med andre Danske spøjte i hans Hjerne, og Gang paa Gang var han saa aandsfraværende, at et kort Tilraab fra en af hans Kammerater blev nødvendigt for atter at kalde ham tilbage til Virkeligheden.

Da Klokken var 5, kunde Don Ramon endelig give Ordre til at vende hjem. Den Flok af slagtefærdigt Kvæg, som var blevet udskilt, blev nu forsigtigt drevet gennem Portrero 8 og videre i Retning af Estanciaens Hovedbygninger, hvor de skulde tilbringe Natten i en af de store *corral'er* eller Kvægfølge. — Først den følgende Dags Eftermiddag kunde de fortsætte deres Vandring til Jernbanestationen, hvorfra Kvæget saa skulde føre dem til Slattehallerne i

Buenos Aires under Ledsagelse af tre Cow-boys.

Svend havde haabet allerede nu at faa Lejlighed til at snakke med Don Ramon for derigennem at øge sine Chancer for Byturen; men i sidste Øjeblik blev han skuffet.

»Hør, Mario og Ricardo!« raabte Estancieroen pludselig; »tag »Dinamarca« (det var Svends Øgenavn) med jer og inspicer Portrero 5, inden I tager hjem; der har ikke været nogen igennem den i to Dage, og det gaar aldrig.«

Som lydige Soldater sporede de tre Ryttere deres smaa Prærieheste, der trods Trætheden straks slog over i den landvindende Gallop, der er saa karakteristisk for Kvæglændets udholdende Heste, og med et lystigt: »*¡Hasta luego, compañeros!*«

— »Paa Gensyn, Kammerater!« — red de bort fra Flokken og over mod det Led, der førte fra Portrero 8 gennem Nr. 7 og ind i Nr. 5.

Her fordelte de sig straks og tog hver sin Trediedel af Indhegningen, som de derpaa gennemred i Skridtgang, idet de spejdede aarvaagent til alle Sider for at iagttage Kvægflokken, der var spredt over det store Areal. De lyttede ogsaa anspændt efter enhver Lyd, da det høje Græs ofte kunde skjule et Dyr, som trængte til Hjælp, ligesom de af og til lod deres Blikke følge Himlens blå Hvælv, hvor Tilstedeværelsen af en Flok Gribbe altid var et sikkert Tegn paa, at der et eller andet Sted i Nærheden under disse altseende Rekognosceringsflyvere laa et Dyr, der ikke havde langt igen.

Aadselfuglene ven-

... netop som baade han selv og Kalven var ved at glide ned fra Sadlen, kom Don Ramon hastigt om Hjørnet.

tede knapt paa Dødens Komme, før de meldte sig for at forrette deres iøvrigt prisværdige Tjeneste som Sundhedspoliti; men hvis Gauchoerne ikke kom dem i Forkøbet, vilde det døde Dyrs Hud blive gjort værdiløst af de flænsende Næb og Kløer.

Svend fandt dog alt i fuldstændig Orden, og snart kunde han derfor dreje ind i Indhegnningens midterste Trediedel, som Ricardo nu ogsaa lod til at have gennemsogt uden at finde noget, for han og Mario var allerede begyndt at nærme sig Udgangen. Nu raabte de til »*Dinamarca*«, at han skulde skynde sig lidt, hvis han vilde følges med dem gennem Ledet; men netop som Svend opfattede dette Raab, var det, som en anden, vidt forskellig Lyd naaede hans Øren — en svag Klynken fra et Dyr, ja, næsten som fra et sygt Barn!

Den unge Dansker holdt sin Hest an et Øjeblik. Skulde han give sig Tid til at undersøge, hvorfra Lyden kom? — Eller mon det hele var en Fejltagelse? — Ricardo havde jo lige redet gennem denne Del af Sletten uden at mærke noget, og paa en Maade havde Svend intet Ansvar for, hvad den Indfødte havde paa-taget sig.

Og dog — helt kunde han ikke frigøre sig for den Tanke, at han burde se nærmere efter; men nu lød Ricardos utaalmodige Raab atter: »*Vamos a la casa, Dinamarca!*« — »Lad os skynde os hjem!« — og Svend blev atter grebet af Tanken om Byturen; det vilde maaske være afgørende for ham, dersom han kunde naa hjem, inden Don Ramon havde truffet sin Bestemmelse om, hvem der skulde være de heldige tre, som skulde tage med Kvæget til Buenos Aires.

Og i Løbet af et Par Minutter havde han indhentet sine argentinske Kammerater.

*

Solen var for længst gaaet ned, og en gul, rund Maane gød sit skarpe Lys ned over Pampassletten, inden *Soledad's* Kvæghyrder havde faaet deres tarvelige Aftensmaaltid sat til Livs. Trætte af Dagens mange Timer i Sadlen satte de sig ikke, som de ellers altid plejede det, udenfor Ladebygningen omkring det hyggelige Baal for at suge Maté, men gik hurtigt hver til sit lille Værelse for at sove.

Og Svend kunde ogsaa nok trænge til Hvile. Inden længe havde han faaet Dagens Støv vasket af sig, og nu skulde Sengen smage!

Men han kunde ikke sove! — Da Tropenattens dybe Ro var faldet over *Soledad's* Bygninger, og mens flere Tonearter af lydelig Snor-ken fra de nærliggende Kamre trængte ind gen-

nem hans lille Vindue, kastede han sig hvileløs frem og tilbage paa sit Leje.

Havde han nu ogsaa handlet rigtigt ved at ride bort fra den Lyd uden at undersøge nærmere, hvorfra den kom? — Og hvad havde hans Hastværk gavnet ham? — Don Ramon havde dog endnu ikke bestemt, hvem der skulde med Kvægetoget næste Dag.

Det var blevet langt over Midnat, uden at Svend havde faaet det mindste Blund i Øjnene, og pludselig stod det ham klart, at hans Samvittighed ikke vilde lade ham faa Fred, før han var redet ud til Nr. 5 og havde undersøgt, om der virkelig var et eller andet Dyr, som trængte til hans Hjælp.

*

Nu var hans Beslutning taget! — Forsigtigt, for ikke at forstyrre sine Kammerater, trak han i Tojet og listede sig ned til Hestecorral'en, hvor det var et Øjebliks Sag for ham at faa lassot en frisk Hest; og saa snart den var sadlet, var den ensomme Nattens Rytter paa Vej ud mod sit Maal.

Da han var naaet ud til Portrero 5, laa der allerede lange, tynde Taagestrimer i Lavningerne mellem de spredte Trægrupper, som afbrød Slettens ensformige Flade, og tættest samlede Taagen sig — glinsende som en stille Sø i Maanelyset — nede omkring den lange Kløft,

Husk at forlange

GALLE & JESSEN's Flødekarameller

VARIATIONER

Ren Fløde, Chokolade, Mocca, Rom, Hindbær, Mandel, Malt, Lakrids og „Helse“. Vil I have noget lækkert og forfriskende, saa prøv vore Karameller! Hver enkelt er en Perle af Velsmag — og de „holder længe“!

A/s GALLE & JESSEN

som Forsommerens voldsomme Skybrud havde skaaret gennem Terrænet.

Det var her, Ricardo havde inspiceret den midterste Trediedel af Nr. 5, og med alle sine Sanser paa Vagt red Svend gennem den stille Nat. Da han var naaet i Nærheden af det Sted, hvor han om Eftermiddagen havde troet at høre den klagende Lyd, holdt han sin lidt for ivrige Hest tilbage og red fremad i langsom Skridtgang. En ensom Jordugles tudende Skrig brød for et Øjeblik Nattens tyngende Stilhed, som kun yderligere fremhævedes af Græssets vaade Hvisken om hans Hests Ben.

Men nu! — Hvad var det? — En svag Hosten efterfulgt af en lydelig Stønnen lød pludselig gennem Natten, og saa snart Svend havde gjort sig klart, fra hvilken Retning Lyden kom, fremskyndede han atter sin Hests Gang. Kort efter naaede han Randen af den Kløft, som Regnen havde dannet i Slettens bløde Jordmasser.

Maanen badede alt i sit hvide Lys, og Svend opdagede straks, hvad der var i Vejen: Derne — næsten skjult af en Tjørnebusks krogede Grene — laa der en død Ko, og ved dens Side saas svagt Omridset af dens maanedgamle Kalv, fra hvem den klagende Lyd og den ynkelige Hosten maatte være kommet. Slettens Aadselsgrubbe var øjensynlig blevet holdt borte ved Synet af det endnu levende Dyr ved Aadslets Side; men de var sikkert parat til den næste Dag at give Døden deres Hjælp og slaa ned paa den stakkels hjælpeløse Kalv, som sikkert havde været uden sin Moders Mælk i mange Dage.

Svend steg hastigt af Hesten og løb ned i Kløften. Det var kun et Øjebliks Sag for ham at faa flyttet den lille Kalv væk fra Moderens Kadaver; men ikke saa lidt vanskeligere var det at faa den slæbt op ad Kløftens ujævne Sider. Dens svage Ben vaklede under den, og det stod den unge Dansker klart, at han maatte bære den det sidste vanskelige Stykke.

Selv var han nær ved at segne under den tunge Byrde; men endelig naaede han dog op til sin trofast ventende Hest, og efter næsten overmenneskelige Anstrengelser lykkedes det ham at faa Kalven løftet op foran paa Sadlen, hvor den ynkeligt stønnende laa og stirrede paa ham med sine mørke, fløjlsbløde Øjne.

En Tid førte Svend sin Hest i Skridt ved Tojlerne, fordi han ikke yderligere vilde tynde den ved sin egen Vægt; men han indsaar snart, at Faren for at Kalven paa denne Maade skulde falde ned var for stor, og da han passerede Leddet mellem Portrero 5 og 3, benyttede han en af Ledbjælkerne som et Trin, hvorved det lykkedes ham at komme i Sadlen, uden at Kal-

KROG's Køreskole, Gyldenløvegade 21

er anerkendt som det Sted, hvor man hurtigst og sikrest og endda billigst opnaar Kørekort. Vort gode Renommé skyldes den meget lave Dumpeprocent og de Tusind tilfredse Elever, der årligt forlader Køreskolen. Ring endnu i Dag til en gratis Prøvetur i en af vore 10 smaa moderne Skolevogne.

Helt Kursus Kr. 50

Central 3007 - 8021

Biler udlejes uden Forer

Brug

Blaa og rød Pakning

TRYKSAGER

af enhver Art leveres

HANSEN & ANDREASEN
BOGTRYKKERI

Gothaabsvej 22, C. 15296

T. I. P. Lichtenbergs Bagerier De Forenede Skibsbrødfabriker Christianshavns Rugbrødsfabrik RUGA-Knækbrødfabrik

Special-Bagerier for arktiske Ekspeditioner.
Skibsprovantering.
Lejr-Provantering etc.
Leverandører til Stat og Kommune.

ven gled ned; og saaledes red han nu med Be-
svær den lange Vej tilbage til *Estancia Soledad*.

*

Den store Kvægfarm henlaa ganske stille, ba-
det i de sidste Straaler fra den nedgaaende
Maane, da Svend endelig saa dens hvide Mure
lyse blegt foran sig. Han var ved at segne af
Træthed ved den tvungne Stilling, han maatte
indtage i Sædlen, og Gang paa Gang troede han,
at han ikke vilde naa ind til Gaarden, før han
faldt af Sædlen.

I de næste ti Minutter skiftede Nat til Dag
paa den ejendommelige pludselige Maade, som
det kun sker i Troperne, og netop som den død-
trætte Rytter kom helt op til Hestecorral'en, lod
der haarde Støvlehaale mod Stenfliserne foran
Ladebygningen; en lydelig Sporeklirren fortalte
den unge Mand, at en af *Soledad's* Ryttere alle-
rede var paa Færde, og i næste Øjeblik, netop
som baade han selv og Kalven var ved at glide
ned fra Sædlen, kom Don Ramon hastigt om
Hjørnet af Bygningen. Med et Spring var han
ved Svends Side og understøttede ham, indtil
først den stakkels lille Kalv og siden Svend var
lempet ned paa fast Grund.

»Men hvad i Alverden bestiller du her paa
denne Tid, *Dinamarca?*« spurgte Estancieroen
forbavset; »har du ikke faaet nok af Arbejdet
om Dagen, saa du ogsaa skal tage Natten til
Hjælp?«

Svend forklarede med nogle faa Ord, hvad
der var sket; han lagde ikke Skjul paa sin egen
Forsømmelighed ved at ride bort fra den nød-
stødte Kalv; men paa Don Ramons direkte
Spørgsmaal maatte han vedgaa, at den havde
ligget udenfor det Terræn, han selv havde paa-
taget sig at gennemse; dog bad han om ikke
at blive presset til at røbe, hvem af hans to
Kammerater, det var, der havde undladt at op-
dage den.

Ved fælles Hjælp fik han og Don Ramon nu
det forkomne Dyr anbragt i en Baas, hvor Tyre-
passeren Felipe, der i Mellemtiden var kommet
til, tog sig kærligt af den.

»Men se nu at faa dig lidt Søvn,« sagde Don
Ramon, idet han lagde Armen fortroligt paa
den unge Mands Skulder, »for Klokken 4 i Ef-
termiddag skal I ride til Buenos Aires; jeg
havde ellers først tænkt paa at vælge enten

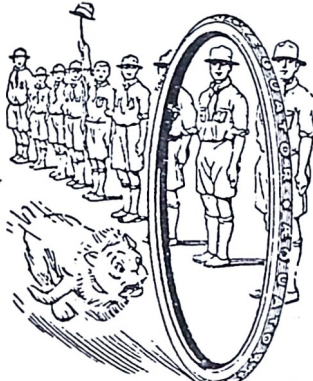
Mario eller Ricardo; men nu har jeg bestemt
mig om.«

*

Da Svend Lund den Eftermiddag sammen
med sine to Kammerater red efter den brølen-
de Kvægflok ud ad den brede, støvede Jordvej,
der strakte sig over Pampas-Sletten, stod *Estan-
cia Soledad's* øvrige *vaqueros* og deres Prin-
cipal og svingede deres bredskyggede *sombre-
ros* til Farvel.

Svend gengældte deres lystige Hilsener og
deres Ønsker om en god Tur til Storbyen; men
det sidste han lod sit Blik hvile paa, før han
vendte sig mod den urolige Kvægflok, der fik
Vejsens Stov til at rejse sig i en vældig Sky,
var en lille forpjusket Kalv, som stod bundet
nede ved Hestecorral'en; et Øjeblik løftede den
sit Hoved med de brune, blide Øjne og kiggede
efter sin Redningsmand, hvorpaa den atter be-
gravede det i den Spand med dejlig varm Mælk,
som Kokken havde sat hen til den.

Saa sporede Svend sin Hest, og med et Knald
af sin lange Oksepisik forsvandt han ind i Støv-
skyen.

Schønning & Arvé's
- Cykledæk -
og Slinger
Knagende stærke!

Spejderne bør sikre sig i:

„DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

Frit Lægevalg — Højeste Ydelser — Laveste Kontingent.

Hovedkontor: Vesterbrogade 80, Telf. Eva 1151

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceekspedition, Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2^a, Byen 8630

Medlemmer oplages indtil 70 Aar uden Lægeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.
Ring eller skriv efter Prospekt eller Repræsentant.

SJØ

fortæller mig, at Depotet i Begyndelsen af Marts bl.a. faar følgende Nyheder hjem:

Ny Sending Hatte med Korpsets autoriserede Mærke..... **Kr. 6.00**

Det nye Spejderbælte med Inskription paa Spændet (Det Danske Spejkorps - Vær Beredt) ... **Kr. 2. 25**

Ny Spejder-Regnfrakke, Oilskin, en Frakke der kan taale selv de værste Ture, faas i grønt med doubl. Skuldre **Kr. 17.50**

Oilskins-Frakker til Voksne, den bedste Frakke til Friluftsb brug let stærk fylder intet absolut vandtæt grøn - khaki **Kr. 26.50**

Køb i
Depotet
Gavn din
Trop
Støt
Korpset

Det Danske Spejderkorps Depot

(FRILUFTS-MAGASINET)

SKINDERGADE 27
KØBENHAVN K

Telf. 10909
11203

Drenge og Piger — bed Mor om

Tomp

PAALÆGS-CHOKOLADE
i den landskendte Rugbrødsform (opfundet og mønsterbeskyttet af TOM!)
Nydes af alle som det bedste Paalæg og som den rene og fineste
Spisechokolade.

5
i Pakken **Plader 25 Øre**
Købes om og om igen!

En Annonce i
Spejdernes Magasin
betaler sig selv!

Thors Specialvask

Det bedste
Det billigste
Det smukkeste

Dampvaskeriet THOR

Aktieselskab

Torasvej 7-9-11 — Telf. 9770 (5 Ledninger)

Vogne over hele Byen hver Dag

Det Danske Spejderkorps

Studiestræde 30, Tlf. Byen 8310.

Korpskontor:

Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.
Giro 2284.

Officielt Depot:

Det danske Spejderkorps Depot,
Skindergade 27, K.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION:

Landsretssagfører Tage Carstensen,
Frederiksholms Kanal 18, K.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet)

REDAKTION: Ingeniør Ove Holm.
Ekspedition: Korpskontoret.

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,
Pilestræde 52, Telf. 4619 og 13318.
ANNONCEKSP.: Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2^a. Telefon Byen 8630.